

“Calia analitzar l'auge de l'extrema dreta”

PRATS I CAMPS

Toni Cruanyes, ha guanyat el premi Joan Fuster del 2012 amb el llibre *Un antídoto contra l'extrema dreta*, una crida d'atenció als moviments extremistes que es multipliquen arreu d'Europa.

Xavier Bru de Sala, Gustau Muñoz i Muriel Casals van tenir-ho clar de bon començament: el premi Joan Fuster del 2012 havia de ser per a Toni Cruanyes, corresponsal de TV3 al Regne Unit i actualment a la delegació de la televisió pública catalana a París. El seu treball sobre l'extrema dreta a Europa és un toc d'alerta del seu auge i, sobretot, dels riscos que això implica.

L'obra s'estructura en tres parts. A la primera, Cruanyes fa una anàlisi dels moviments demogràfics, dels canvis econòmics que ha comportat la crisi financera internacional, de la creixent presència de l'islam, de la competència de la Xina... Tot plegat, un seguit de motivacions que permeten explicar per què tanta gent vota partits d'extrema dreta. A la segona part hi ha un inventari dels partits extremistes i les diferents intensitats que presenten: de la molt dura d'Austria i Grècia al populisme de Marine le Pen i dels ultres holandesos, per exemple. A l'última fase, Cruanyes alerta del perill que cada volta hi siga més present,

Toni Cruanyes
(Canet de Mar, 1974)
ha guanyat el premi
Joan Fuster d'assaig
amb l'obra *Un antídoto
contra l'extrema dreta*,
en què parla de l'auge
—i del perill— d'aquest
moviment a Europa.

l'extrema dreta, i que algunes idees, a més, siguen assimilades pels partits tradicionals.

—Preparava un *30 minuts* que finalment no es va fer, i aleshores vaig veure clar que calia analitzar de manera calmada, a través d'un assaig, els motius que havien produït l'augment dels partits extremistes, entre els quals, el desafiament religiós, cultural i de

valors que significa la presència forta de l'islam.

—Fins a quin punt us ha influït el fet de ser corresponsal a París, on el Front Nacional està molt arrelat?

—La transformació que ha experimentat l'FN dels anys 70 ençà és fascinant. Això m'ha empès a gratar-hi, perquè no sols ha canviat la societat, sinó que també ho han fet uns altres partits que van fer la mateixa diagnosi. Com ha passat a Holanda, si fa no fa.

—Exacte. Perquè al vostre llibre també deixeu clar que hi ha gradacions diverses, dins l'extrema dreta. De la del Regne Unit, per exemple, no en sabem gaire cosa.

—Perquè és menys present a les institucions, a causa del sistema electoral majoritari. Però el British National Party, en aquest cas, ha passat del feixisme a l'euroescepticisme i critica la discriminació positiva de les minories.

—A l'Estat espanyol, aquest tipus de moviments encara són escassos.

—Sí, però és l'únic lloc on hi ha legalitzats partits anteriors a la democràcia. I l'ideari és present a les forces de seguretat o la justícia.

—Per què l'auge d'aquest tipus de partits al nord d'Europa, model de convivència durant tant de temps?

—S'adapten molt bé a la nova realitat: fan un discurs populista contra la immigració. El cas de Rotterdam, als Països Baixos, n'és paradigmàtic. La trampa d'evitar retallades en el benestar social, aquests discursos van guanyant pes. El partit d'extrema dreta suec és una mena de Tea Party que, en tot cas, es relaciona amb el passat nazi d'una part del país.

—El llibre és una crida d'atenció. La crisi pot agreujar la situació.

—El risc, hi és. Els mitjans i la gent amb bona voluntat no en parlen per no fomentar aquests moviments. Hem de ser capaços de valorar els canvis que hi ha hagut per a donar-hi resposta. La UE no ha sabut plantejar una alternativa a la globalització.

Victor Maceda